

"een kas eenden"

Het wak werd steeds kleiner. De eenden probeerden het open te houden door hen en weer te zwemmen, maar tegen deze vorst was niet op te zwemmen. Eten werd wel gebracht door de mensen uit de buurt, maar een eend wil ook kunnen zwemmen en er was daarnaast nog het gevaar van vastvriezen. Als dat eenmaal was gebeurd, was er meestal geen redden meer aan.

Als je in die kou niet meer kon bewegen, was het meestal een kwestie van korte tijd voor het leven uit je wegsloop. Instinctief wisten de eenden dat en daarom zwommen ze als bezetenen.

Eelco, een jongen uit de buurt, kwam brood brengen en zag het gevecht van de eenden tegen het ijs. Hij was een slimme jongen, die altijd naar oplossingen zocht voor problemen en soms met de wonderlijkste plannen kwam. Nu dacht hij bij zichzelf: het is te koud voor de eenden, ze moeten naar binnen. In huis kan niet, maar we hebben nog die oude kas staan. De vloer is van aarde, daar kan een vijver in gegraven worden. Eelco gaf de dieren hun brood en rende naar huis om het plan aan zijn vader voor te leggen. Die dacht eens na en...ach het kon wel, vond hij. De buurman was bereid een handje te helpen. Die had een kleine graafmachine.

Eelco en zijn vader gingen intussen het wak groter maken. Uiteindelijk was het nog een hele klus om de eenden te vangen, maar met voer en netten lukte dat tenslotte wel. De kas kon nog wat verwarmd worden, net genoeg om de vorst uit de vijver te houden. De eenden kregen waterplanten en werden elke dag gevoerd totdat ze weer losgelaten konden worden.

© januari 2010, Alida, BasicPublishing.nl